nářství rakousko-uherského ve službách republiky československé, a že konečně i dle vlastního uznání žalovaného úřadu obsah slibu vykonaného odpovídá obsahu vzorce zákonného, pak je zcela opodstatněna omluva stěžovatelova, a on mohl právem míti za to, že slibem vykonaným dne 5. března 1919 učinil zadost předpisu § 1 zák. ze dne 7. února 1919 č. 74 sb. z. a n., resp. § 2 nař. vlád. ze dne 21. března 1919 č. 154 sb. z. a n. a že se nemusí ke slibu znova přihlašovati.

Měl-li žalovaný úřad jiný názor, bylo jeho věcí, aby na to stěžovatele dal včas upozorniti a tak mu umožnil, aby dodatečně vykonal ještě slib dle vzorce zákonného nebo učinil prohlášení jiné. Uplatnění důsledků vytčených v § 2 cit. zákona nelze v daném případě uznati za odůvodněné zákonem a bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o správ. soudě.

Č. 827.

Policejní záležitosti: Rozhodnutí o stížnosti do trestního nálezu musí býti opatřeno dostatečnými důvody, které by umožnily jednak straně, aby svou stížnost k nejvyššímu správnímu soudu náležitě opodstatnila, jednak tomuto soudu, aby naříkané rozhodnutí bezpečně přezkoumal.

(Nález ze dne 27. dubna 1921 č. 5055.)

Věc: Rudolf Z. v Praze proti zemské správě politické v Praze stran trestního nálezu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Nálezem magistrátu hl. města Prahy ze dne 10. května 1920 čís. T/464/19 uznán byl stěžovatel vinným přestupkem dle §§ 1 a 8 zák. ze dne 19. prosince 1918 č. 91 sb. z. a n., jehož se dopustil tím, že při provozování živnosti hostinské zaměstnával učně Jana P. déle nežli 8 hodin denně a neposkytoval mu náhradního dne odpočinku, a byl za to odsouzen dle § 13 téhož zákona k peněžité pokutě 50 K ve prospěch reservního fondu nemocenské pokladny pomocníků při měšťanském společenstvu hostinských a výčepníků v Praze, v případě nedobytnosti k vězení na dobu 5 dní.

Naříkaným rozhodnutím bylo odvolání z tohoto nálezu podané zamítnuto z důvodu, že skutková povaha přestupku jest prokázána.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nejvyšší správní soud toto: — — — —

Důvodnou je výtka stěžovatelova, že naříkané rozhodnutí neobsahuje důvodů mimo výrok, že skutková povaha přestuku jemu za vinu kladeného jest dokázána, a že skutkové okolnosti, které tvoří skutkovou povahu přestupku, jímž byl stěžovatel vinným uznán, byly náležitě zjištěny.

Podle § 6 zákona o správ. soudě musí nejvyšší správní soud rozhodovati z pravidla na základě téže skutkové podstaty, kterou vzal úřad v poslední stolici za zjištěnou a položil svému rozhodnutí za základ, leč by shledal, že skutková podstata odporuje spisům, nebo že jest neúplná,

anebo konečně že porušeny byly podstatné formy správního řízení. Nemůže tudíž nejvyšší správní soud přezkoumati správnost ocenění důkazu nalézacími úřady předsevzatého, nýbrž může činnost svoji soustřediti pouze na přezkoumání, není-li tu vad v odst. 2 § 6 zák. o správ. soudě vypočítaných.

Jakou skutkovou podstatu žalovaný úřad svému rozhodnutí položil za základ, možno seznati toliko z jeho důvodů. Proto ukládají jak zásady všeobecné, jež ovládají správní řízení, tak i zvláštní předpisy nař. min. vnitra a spravedlnosti ze dne 3. dubna 1855 č. 61 ř. z., jednající o řízení při vyhledávání a potrestání policejních přestupků, aby straně dostalo se nálezu s důvody. Opomene-li úřad k nálezu svému připojiti dostatečné odůvodnění, stěžuje, ne-li docela znemožňuje straně, aby pro svoji stížnost shledala potřebný základ materielně-právní, což jest na podstatnou újmu jejímu účinnému hájení proti nálezu. Vedle toho nedostatek důvodů zabraňuje také nejvyššímu správnímu soudu bezpečné přezkoumání naříkaného rozhodnutí a možno proto pouze z obsahu správních spisů souditi na důvody, které byly pro žalovaný úřad směrodatné, když vydával naříkané rozhodnutí.

Výrok o vině stěžovatelově v obou stolicích souhlasný může se dle obsahu spisů zakládati pouze na výsledku důkazu svědeckého, který byl proveden v řízení správním. Tu však proti výpovědi svědka Jana P. stojí v přímém odporu výpověď Bohumily V., nehledělo-li by se k výpovědi stěžovatele, jenž jako obviněný všechnu vinu popřel. Tyto výpovědi Janu P. odporující nedošly v naříkaném rozhodnutí žádného uvážení. Když pak stěžovatel na vyvrácení obvinění proti němu vysloveného v odvolání svém nabídl ještě další důkaz svědkem Ottou M. o tom, že Jan P. byl v jeho závodě dvakrát týdně zaměstnán po 6 hodin, ostatní dny po tři hodiny denně, bylo svědka toho vyslechnouti, neboť okolnosti, o nichž jest veden, jsou závažné pro zjištění skutkové povahy přestupku stěžovateli za vinu kladeného, a výsledek výslechu tohoto svědka ve spojení s okolnostmi dosud vyšetřenými může míti podstatný vliv na ocenění ostatních důkazů provedených ve správním řízení. V tomto bodě zůstala tedy ve zjištění skutkové podstaty mezera.

Pro tyto vady řízení bylo naříkané rozhodnutí zrušiti po rozumu odst. 2 § 6 zák. o správ. soudě.

Č. 828.

Pozemková reforma: I. Není vyloučeno, aby do prozatímního vnuceného pachtu dle § 63 zák. příděl. byly přiděleny i pozemky, přenechané v užívání hospodářským zaměstnancům statku. — II. Otázka přiměřenosti výměry, kterou dáti jest v proz. vnucený pacht, jest otázkou skutkovou po rozumu § 6, odst. 1. zák. o správ. s. Nějaké obmezení výměry té na poměrné procento celého komplexu zákon nestanoví. — III. Také otázka, zda určité nájemné odpovídá nájmu běžnému (§ 63, odst. 1 zák. příděl.) jest otázkou skutkovou. — IV. Péče o zájmy zaměstnanců na statku dle 2. odst. § 63 zák. příděl. je výhradným právem a kompetencí úřadu a nemůže proto býti uplatněna jako subjektivní právo majitele statku.

(Nález ze dne 27. dubna 1921 č. 5084.)

Prejudikatura: nál. č. 773, 774.